

ALT I CLAR: Els homes rebutgem les violències sexuals

ALT I CLAR: ELS HOMES REBUTGEM LES VIOLÈNCIES SEXUALS

És un *bon moment* perquè els homes ens posicionem davant de les violències masclistes, i és un *bon moment* per rebutjar clarament les violències sexuals. Diem que és un bon moment perquè com a homes estem construint nous discursos sobre les nostres masculinitats i per fer-ho necessitem, en primer lloc i com a premissa imprescindible, posar en un lloc central el rebuig a qualsevol manifestació de violència masclista. **ALT I CLAR: Els homes rebutgem les violències masclistes. Els homes rebutgem les violències sexuals.**

ALT I CLAR: Als homes no ens agrada que ens identifiquin amb la idea que tots els homes som iguals. Però per poder dir-ho, cal demostrar-ho. I per no ser iguals hem de sentir, pensar i fer coses diferents. I per poder fer això, hem de saber que hem estat educats per ser iguals als altres homes. Per tant, el primer pas és ser conscients que el nostre treball és trencar amb el que hem après i està legitimat socialment. També és trencar amb les maneres com que ens relacionem, afectivament i sexualment, quan aquestes no ajuden a crear relacions realment igualitàries i respectuoses.

ALT I CLAR: L'educació (l'emocional i la sexual) que hem rebut, ens ha posicionat en un lloc de privilegis. Renunciar-hi no sols no és fàcil sinó que suposa el coratge més gran per part nostra: renunciar al poder que ens ha estat assignat socialment de forma injusta. La nostra identitat masculina està construïda per tal de crear una imatge de nosaltres mateixos en la qual sempre predomina el valor que se'ns atorga precisament pel fet de ser homes. No és fàcil renunciar als nostres privilegis, però la nostra renúncia ha de tenir valor per si mateixa, no podem esperar que ningú (i menys les dones) ens la valori ni ens la reconegui. No podem fonamentar la renúncia als nostres privilegis en el reconeixement social si el que busquem realment és l'equitat. Hem de renunciar als nostres privilegis, simplement, perquè aquests són injustos, perquè comporten una situació de submissió de la meitat de la població i perquè és l'única manera de construir una societat on totes les persones visquin, visquem, en una situació d'igualtat real.

ALT I CLAR: La impulsivitat sexual masculina no és la causa de les violacions. Les causes de les violacions a les dones són que els homes ens creiem amb el dret de poder agredir, abusar i controlar, els cossos, la sexualitat i, en definitiva, la vida de les dones. Voler distanciar-nos dels agressors està molt bé però és important entendre que qualsevol agressió, de qualsevol mena, com ara tocar el cul de forma intencionada a una dona en un concert o aprofitar les aglomeracions de les discoteques per sobrepassar els límits físics, també són formes d'agressions sexuals cap a les dones. Trencar amb aquestes formes i deslegitimar-les davant els nostres amics homes, és un gran pas per a tots nosaltres.

ALT I CLAR: De vegades els homes no som capaços de veure les formes de violències sexuals que pateixen les dones, però sí que ens toca deixar d'exercir-les. Precisament per l'educació i els codis culturals rebuts, hem après a relativitzar algunes coses que fem els homes i que són abusives per a les dones. Coses que no sempre som capaços de veure com a abusives, precisament perquè hem estat educats en una societat on moltes d'elles es naturalitzen i normalitzen. La qüestió és que ara ens toca perdre la por i identificar-les per tal de desnaturalitzar-les, deixar de normalitzar-les i ser valents per no fer-les. Malgrat que això signifiqui deixar de ser com els altres homes qüestionant-nos la nostra masculinitat o acceptant que altres homes ens la qüestionin.

ALT I CLAR: Els homes també estem cansats dels rols que el sistema social patriarcal ens ha atorgat. Estem cansats d'haver d'estar sempre *disposats a fer-ho tot i a fer-ho bé*; de competir com a forma de demostrar la nostra vàlua com a homes, de viure sotmesos a la tirania de ser un home heterosexual poderós que ha de lligar molt i sempre, de no demostrar sentiments i, a més, ser un ésser suprem a totes les relacions sexuals. Aquesta situació genera desigualtats, injustícies i malestars. Ens col·loca en llocs on no volem estar i col·loca les dones en una situació de subordinació que no es mereixen.

ALT I CLAR: O renunciem al masclisme quotidià o les violències sexuals mai desapareixeran de la vida de les dones. Qualsevol acte nostre, per petit que sigui, contribuirà a acabar amb la societat masclista i, per tant, amb les violències sexuals. La nostra renúncia activa a *fer acudits sexistes, a compartir fotos de caràcter sexual als nostres xats, a dir floretes, a seure amb les cames eixarrancades ocupant dos seients al metro, a convertir-nos en el tio guai de les festes que entra a totes les dones, a veure pornografia on es denigra les dones, a dir a un altre home marica com a forma de desprestigiar-lo...* És obvi que haurem de posar-hi atenció i que caldrà revisar de quina manera estem actuant per mantenir i reforçar aquesta societat masclista.

JO NO SOC MASCLISTA, PERÒ...

Quan els homes comencem una frase d'aquesta manera, hauríem de parar-nos de cop. És un senyal d'STOP al qual sempre hem de fer cas. Perquè aquest STOP ens posa en un encreuament sense visibilitat que no ens permet confiar en el nostre criteri ni en el nostre enginy. Quan ens escoltem un *Jo no soc masclista, però...* hem de pensar que el *però* ens dona moltes pistes que no hem vist l'STOP, que no ens hem parat a temps. És precisament aquest *però* el que moltes vegades està carregat de les qüestions més invisibles. Segurament l'única intenció d'aquest *però* és justificar o legitimar algun privilegi nostre i, per tant, seguirem reproduint —segur— algun estereotip que encara no estem preparats o disposats a canviar. Així, afirmar que *jo no sóc masclista* implica sempre haver de renunciar a algun privilegi i afegir el *però* comporta reconèixer que no estem disposats a fer-ho.

Cal que ens recordem a nosaltres mateixos que el masclisme és aquella ideologia que engloba el conjunt d'actituds, conductes i creences que neguen a les dones com a *subjectes*, és a dir, com a persones. Les posa en un segon lloc. El masclisme ens fa passar per naturals, és a dir, com a fets inqüestionables, afirmacions com ara que els homes són més intel·ligents, més forts, o que som líders per natura. També hem de ser dominants, racionals, amb més seny i, fins i tot, demostrar que tenim més potència sexual que les dones. **Totes aquestes coses, ni són certes, ni són naturals.** Simplement són estereotips del propi masclisme que ens contaminen des de petits, a través dels mitjans de comunicació, la família, l'escola, les relacions, els videojocs... **Uns estereotips que naturalitzen unes relacions en les quals els homes partim sempre d'una posició de privilegi.** Uns estereotips que, si no qüestionem, acaben dominant les nostres vides perquè ens distorsionen la nostra percepció de com són les coses. És com mirar a través d'unes ulleres mal graduades.

DEL REBUIG A L'ACCIÓ: ESBORREM LES VIOLÈNCIES SEXUALS

De vegades, els homes ens sentim avergonyits de com altres homes són capaços d'agredir sexualment a les dones. Ens avergonyeix que ho facin en nom del fet de ser *més homes*. Ens fa fàstic que com a homes aprofitin les seves relacions de confiança amb les dones per abusar d'elles i agredir-les. Aquest rebuig és el primer pas, imprescindible, per poder esborrar les violències sexuals de les vides de les dones. El segon pas ha de ser que el nostre rebuig sigui col·lectiu i en veu alta: que sigui **ALT I CLAR**. Hem de trencar el silenci. Hem de treballar, tots i cadascun de nosaltres, per canviar les nostres maneres de relacionar-nos, entre nosaltres i amb les dones, per tal de construir formes de relació igualitàries i respectuoses que ens permetin, a totes i tots, poder viure en llibertat.